

Kitab Daniel - Nomer Sekawan Puluh Sanga

Mbabar Kasunyatan: Sesambat Tengah Wengi, Perané Islam, lan Proses Pangujian Pungkasan ing Dina-Dina Akhir

Jeff Pippenger

2024-01-13

Tambah ing kawruh kang kasil nalika wahyu bab Kali Ulai kabukak segelé ing taun 1798, ngasilaké sawijining proses pangujian kang tekan puncaké ing gerakan Panguwuh Wengi Tengah ing taun 1844. Panguwuh Wengi Tengah ing dina-dina pungkasan, kang saiki lagi kabukak segelé, wis dilambangaké déning sajarah mau, lan nyakup bebener-bebener pangujian kang padha temenan karo kang ana ing sajarah mau, awit pawarta Panguwuh Wengi Tengah kang saiki lagi kabukak segelé iku minangka pamulihaning mustika-mustikané Miller.

“Bebener-bebener sing kita tampa ing taun 1841, '42, '43, lan '44 saiki kudu disinaoni lan diumumaké. Pesen-pesené malaékat kapisan, kapindho, lan katelu ing tembé bakal diumumaké kanthi swara sora. Pesen-pesen mau bakal kaparingaké kanthi tekad kang temen-temen lan ana ing pangwasané Roh.” Manuscript Releases, volume 15, 371.

Tema utama saka pesen nubuat Babak Tengah Wengi ing jaman kita yaiku peranan Islam saka bilai katelu. Telung bilai Islam kabèh kawejwakaké ana ing loro loh Habakuk. Pesen Babak Tengah Wengi ing dina-dina pungkasan wiwit kabuka segelé nalika kuciwané tanggal 18 Juli 2020, nalika mangsa ngentèni saka dina-dina pungkasan tekan. Kaya dene pesen Babak Tengah Wengi ing sajarah Millerit, pesen dina-dina pungkasan dikembangaké kanthi bertahap nganti tekan titik sing kawejwakaké déning pakempalan kémah Exeter. Ing titik iku para prawan bisa uga nduwèni lenga, utawa ora nduwèni.

Pangucaping bilai déning Yesaya marang para wong panyenyamah sing mréntah bangsa ing Yérusalèm, nuduhaké yèn wahyu iku wis dadi tumrap para wong mendem ing Éfraim kaya kitab kang katutup nganggo segel. Ing pethikan Yesaya iku, pakaryan ngowahi sawijining pralambang satanis dadi pralambang ilahi, kaya sing wis kalakon ing sajarah Adventisme, kudu dianggep kaya lemah ing tangané tukang grabah. Pakaryan iku yaiku netepaké teges “the daily” minangka pralambang Kristus, sanadyan satemené iku pralambang Iblis. Nalika Dhanièl migunakaké tembung “tamid” minangka pralambang paganisme, dhèwèké milih tembung iku kanggo sawijining ancas pralambang, awit tembung iku tegesé “terus-terusan”.

Ana telung kakuwatan sing nuntun jagad marang Armagedon, lan kang kapisan saka telung kakuwatan iku yaiku naga (paganisme). Naga miwiti peperangané nglawan Gusti Allah ana ing swarga. Naga nerusaké peperangan mau nganti tekan pungkasané masa sèwu taun milenium, nalika pungkasané dhèwèké kasirnakaké.

Lan nalika sewu taun iku wis rampung, Iblis bakal diluwari metu saka pakunjarane, lan bakal metu kanggo nyasaraké bangsa-bangsa kang ana ing patang pojoking bumi, yaiku

Gog lan Magog, supaya nglumpukaké wong-wong mau kanggo peperangan; cacahé wong-wong mau kaya wedhi ing sagara. Lan wong-wong mau munggah nyabring jembaring bumi, lan ngubengi kémahé para suci sarta kutha kang kinasihan; banjur geni tumurun saka Gusti Allah saka swarga lan ngremukaké wong-wong mau. Lan Iblis kang wis nyasaraké wong-wong mau iku dicemplungaké menyang tлага geni lan belérang, papané kéwan lan nabi palsu ana, lan bakal disiksa rina lan wengi ing salawas-lawasé. Wahyu 20:7–10.

Sang kéwan galak (kapapaan) kang dadi kakuwatan kapindho saka telung kakuwatan sing nuntun donya marang Armagedon, lan nabi palsu (Amérika Sarékat) kang dadi kakuwatan katelu saka telung kakuwatan iku, loroné padha muncul ing sajarah sawisé sajarah salib, lan loroné padha karusakaké nalika Rawuhé Kristus kaping Kalih.

Lan kéwan iku katangkep, lan bebarengan karo dhèwèké nabi palsu sing nindakaké mukjijat-mukjijat ana ing ngarsané, kang nganggo iku dhèwèké nasaraké wong-wong sing wis nampa tandhané kéwan mau, lan wong-wong sing nyembah recaé. Wong loro iki kabuwang isih urip menyang sagara geni sing murub nganggo walirang. Wahyu 19:20.

Nalika Daniel milih tembung Ibrani “continual” minangka pralambang paganisme (Sétan), panjenengané milih tembung sing nedahaké yèn Sétan iku kang sajeg terus-terusan (perang nglawan Gusti Allah. Déné kaloro kakuwasan liyané mung aktif ing peperangané nglawan Gusti Allah sajrone wektu-wektu tartamtu. Pilihan Daniel marang tembung “tamid” (continual) iku kanthi sengaja, lan trep.

Nalika caritanipun Yésaya bab bilai tumrap wong-wong kang déning Pangéran wis katibanan roh sare kang jero, sarta dipetangi mripaté, lumampah terus saka bab rong puluh wolu nganti bab telung puluh, panjenengané nyerat:

Saiki lungaa, tulisen ana ing ngarepe wong-wong mau ing sajroning papan, lan catheten ing sajroning kitab, supaya iku ana kanggo mangsa kang bakal teka, kanggo salawas-lawase: Awit iki bangsa kang mbrontak, anak-anak kang goroh, anak-anak kang ora gelem ngrungokake angger-anggeré Pangéran: kang padha ngucap marang para paningal, Aja ndeleng; lan marang para nabi, Aja medhar wangsit marang aku prakara-prakara kang bener, kandhanana marang aku prakara-prakara kang nyenengake, medharen wangsit-wangsit palsu: Sumingkira saka dalan, menyanga saka pathokan, sirnakna Sang Mahasuci saka Israèl saka ing ngarepe aku. Mulané mangkéné pangandikané Sang Mahasuci saka Israèl, Amarga kowé padha nyaosaké tembung iki, lan ngandel marang panindhesan lan pambengkakan, sarta nyandhak ana ing kono: Mulané kaluputan iki bakal dadi tumrap kowé kaya rétakan kang siap ambruk, kang njendhul metu ana ing témbok kang dhuwur, kang rubuhé teka dumadakan ing sakedhapan. Lan Panjenengané bakal ngrusak iku kaya ngremuk wadhahing tukang grabah kang diremuk dadi pecahan-pecahan; Panjenengané ora bakal melasi: satemah ing antaraning pecahané ora bakal kapanggih sapecah waé kanggo njupuk geni saka pawon, utawa kanggo nimba banyu saka sumur. Awit mangkéné pangandikané Pangéran Allah, Sang Mahasuci saka Israèl; Ing mratobat lan tentrem kowé bakal kaslametaké; ing

ayeming atine lan kapitayan bakal ana kakuwatanmu: nanging kowé padha ora gelem.
Yesaya 30:8–15.

“Loh” kang katulisan iku yaiku loh-lohé Habakuk pasal loro, kang dirancang supaya wong-wong sing maca bisa “mlayu” lan nyebarake pawarta iku. “Kitab” kang “nyatet” bab “loh” iku yaiku Habakuk. “Loh” saka “kitab” Habakuk iku nglambangaké sawijining proses pangujian kang nduduhaké “umat kang mbrontak, anak-anak goroh, anak-anak kang ora gelem ngrungokaké angger-anggeré Pangéran.” “Umat kang mbrontak” sing ora gelem “ngrungokaké,” yaiku wong-wong ing Yeremia kang padha ora gelem ngrungokaké swarané kalasangkane juru jaga.

Aku uga wus netepake para pangawas marang kowe, pangandikane: Rungokna swaraning kalasangka. Nanging wong-wong mau padha ngucap: Aku ora bakal ngrungokake. Yeremia 6:17.

Para wong mbrontak iku yaiku wong-wong ing sajarahé Yesaya lan uga ing sajarahé Kristus kang ora gelem ngrungokaké.

Panjenengané banjur ngandika, Lungaa, lan kandhaa marang bangsa iki: Kowe bakal temenan krungu, nanging ora mangerti; lan kowe bakal temenan ndeleng, nanging ora nyumurupi. Gajihna atiné bangsa iki, abotna kupingé, lan peja mripaté; supaya aja nganti wong-wong iku ndeleng nganggo mripaté, lan krungu nganggo kupingé, lan mangerti nganggo atiné, banjur mratobat lan kasarasaké. Yesaya 6:9, 10.

Para pambrontak budheg ing kitab Yesaya bisa “krungu,” nanging padha ora “krungu,” lan penolakane kanggo “krungu” iku mratelakake manawa wong-wong mau “ora mangertos.” Wong duraka ing kitab Daniel, sing uga padha karo para prawan gemblung ing kitab Matius, yaiku wong-wong sing ora mangertos tambahing kawruh kang dilambangake ana ing “meja” kang kasebut ing “kitab” Habakuk. Manawa para pambrontak budheg ing kitab Yesaya gelem krungu, wong-wong mau bisa dibalèkaké lan diwarasaké, nanging atine gembrot, mulane padha ora bisa mangertos piwulang bab Panguwuh Wengi Tengah. Gusti Yesus maringi paseksi kapindho ngenani para pambrontak budheg iku.

Lajeng para sakabat padha sowan marang Panjenengane lan matur: “Yagéne Paduka ngandika marang wong-wong mau nganggo pasemon?” Panjenengane mangsuli lan ngandika marang wong-wong mau: “Awit marang kowé kaparingan mangertèni wewadi-wewadi Kratoning Swarga, nanging marang wong-wong mau ora kaparingan. Sabab sapa waé kang nduwèni, marang dhèwèké bakal kaparingan, lan dhèwèké bakal kaluwihan; nanging sapa waé kang ora nduwèni, malah apa kang diduwèni bakal kapundhut saka dhèwèké. Mulané Aku ngandika marang wong-wong mau nganggo pasemon; awit sanadyan padha ndeleng, nanging ora weruh; lan sanadyan padha krungu, nanging ora ngrungu lan ora mangerti. Lan ana ing wong-wong mau kayektenan pangandika Nabi Yesaya, kang muni: Kowé mesthi bakal krungu, nanging ora bakal mangerti; lan kowé mesthi bakal ndeleng, nanging ora bakal nyumurupi; amarga atiné bangsa iki wis dadi kandhel, lan kupingé wus dadi atos kanggo ngrungu, lan mripaté padha ditutup; supaya aja nganti ing sawiji wektu padha weruh nganggo mripaté lan

krungu nganggo kupingé, lan mangerti nganggo atiné, banjur padha mratobat, lan Aku marasaké wong-wong mau. Nanging begja mripatmu, amarga padha weruh; lan kupingmu, amarga padha krungu. Awit satemené Aku pitutur marang kowé, yèn akèh para nabi lan wong-wong mursid padha kepéngin ndeleng apa kang kokdeleng, nanging ora ndeleng; lan krungu apa kang kokrungu, nanging ora krungu.” Matius 13:10–17.

Wong-wong wicaksana mangertèni wewadi pasemon-pasemon, yaiku kayektèn kang digambarake larik demi larik. Wong-wong wicaksana iku kaparingan berkah amarga padha ndeleng lan krungu, lan wong-wong wicaksana sarta wong-wong kang kaparingan berkah iku loro-loroné digambarake ana ing Daniel pasal rolas. “Wong-wong wicaksana” iku yaiku wong-wong kang mangertèni (ing sajroning atiné) tambahing kawruh, kang dilambangaké déning “méja” sing wus kacathet ana ing “kitab” Habakkuk, lan “wong-wong kang kaparingan berkah” iku yaiku wong-wong kang ngentèni.

Panjenengané banjur ngandika, “Lungaa, Daniel; awit tembung-tembung iki katutup lan kasegel nganti tumeka ing wekasaning jaman. Akeh wong bakal disucekaké, digawe putih, lan diuji; nanging wong-wong duraka bakal nindakaké kadurakan; lan ora ana siji waé saka wong-wong duraka sing bakal mangerti; nanging wong-wong wicaksana bakal mangerti. Lan wiwit saka wektu kurban saben dina dijupuk, lan piala nistha kang ndadèkaké sepi kaadegé, bakal ana sewu rong atus sangang puluh dina. Rahayu wong kang ngentèni, lan tekan marang sewu telung atus telung puluh lima dina.” Daniel 12:9–13.

Para pengikut Miller kanthi bener mangertos menawa sèwu telung atus telung puluh lima dina iku diwiwiti nalika paganisme (“kang saben dina”) “dicabut” ing taun 508. Berkah kasebut diprasetyakaké marang wong-wong kang padha ngentosi ing taun 1843. Tembung “tekan” ing wacana kasebut tegesé “nyandhak.” Taun 1843 “nyandhak” taun 1844 nalika taun iku rampung. Nalika taun 1843 rampung, “wektu tundha” ing Habakuk rawuh, lan berkah kaandharaké marang wong-wong kang ngentosi kaya kang dipréntahaké ana ing “kitab” kang nyathet “loh-loh.” “Kitab” Habakuk maréntahaké wong-wong supaya “ngentosi” wahyu iku.

Daniel nandhani sajarah taun 1798 (wektu wekasan), nalika bukune kabukak segelé, lan banjur metu sawijining proses pangujian telung tataran (diresiki, lan diputihaké, lan diuji). Proses iku tekan pungkasané ing pamecakan sajarah kang kaumpet saka pitu gludhug. Sajarah kang kaumpet iku yaiku telung tenger dalan kayekten, kang dilambangaké déning kuciwa kang kapisan, pekabaran Midnigh Cry, lan kuciwa gedhé. Pangestuné tekan ing kuciwa kang kapisan nggambaraké sawijining proses pangujian telung tataran ing pungkasan sajarah taun 1798 nganti 1844.

Sajarah taun 1798 nganti tumeka ing pepalang gedhé taun 1844 minangka pralambang sajarah taun 1989 nganti tumeka ing angger-angger Minggu sing enggal rawuh. Ana berkah kang dijanjèkaké tumrap wong-wong sing ngentèni wahyu kang wiwit katingal kèndel nalika pepalang kapisan. “Wong-wong wicaksana” ing Daniel rolas iku yaiku wong-wong kang “kaberkahe,” lan kang “ngentèni.” Wong-wong duraka yaiku wong-wong kang ora

“ngrungu” nganggo atiné, lan kang ora “ndeleng.” Kabèh pengalaman gerakan Millerite kaimpun ing patang ayat Daniel, lan ayat-ayat iku uga nggambarake sajarah panyegelan wong satus patang puluh papat ewu.

Sajarah suci sing diwakili ana ing patang ayat mau, dhedhasar pangerten bab tambahing kawruh sing diwakili ana ing méja-méjané Habakuk, lan tambahing kawruh sing diidentifikasi déning Gusti Yésus nalika Panjenengané mulang kanthi metodhe garis demi garis. Panjenengané maringaké pasemon sawisé pasemon, supaya nerangaké wewadiing wangsit marang “wong-wong wicaksana”. “Wong-wong duraka” ing Daniel rolas ora padha mangerti, lan ing 2 Tesalonika pasal loro, kurangé pangerten mau diwakili minangka sengit marang kayektèn, kang nuwuhaké kasasaran kang rosa. Kayektèn sing ora ditresnani déning wong-wong duraka ana ing layangé Paulus iku yaiku “the daily,” lan ing patang ayat ing kitab Daniel, kayektèn wangsit sing kanthi mligi diidentifikasi yaiku “the daily.”

Gusti Yesus ngandika marang para sakabat bilih wong-wong mau pinaringan berkah, lan kanthi mekaten Panjenengane mbandhingaken para sakabat punika kaliyan wong-wong ing kitab Yesaya ingkang boten purun ndeleng lan miyarsakaken, supados padha boten mratobat. Wong-wong ingkang pinaringan berkah wonten ing Daniel bab rolas punika yaiku wong-wong ingkang ngantos-antos. Sekawan ayat wonten ing Daniel bab rolas, ugi kayektening panggenapan ayat-ayat punika wonten ing sajarahipun para Millerit, ugi pertentangan wonten ing kitab Yesaya kaliyan satunggaling golongan ingkang boten purun miyarsakaken lan ndeleng, sarta ugi pamedhar bédaning kalih golongan ingkang sami punika déning Sang Kristus, sedaya punika nedahaken tumuju dhateng sajarah kapingetan ingkang kasimpen bab pitu gludhug ingkang dumugi tanggal 18 Juli 2020. Proses pungkasaning pangujian ing sajarah Millerit ingkang kawiwitan nalika kuciwa ingkang kapisan, samenika dipunbalèni malih. Sawenèhing bakal ndeleng, lan liyané bakal boten purun ndeleng.

“Kabeh piwulang sing kaparingake wiwit taun 1840–1844 kudu saiki digawé kuwat lan ngemu daya, amarga ana akèh wong sing wis kelangan pituduh. Piwulang-piwulang iku kudu lumaku marang sakehing pasamuwan.

“Kristus ngandika, ‘Rahayu mripatmu, amarga padha ndeleng; lan kupingmu, amarga padha krungu. Satemene Aku pitutur marang kowe, manawa akeh para nabi lan wong mursid wis kepéngin ndeleng prakara-prakara kang kokdeleng, nanging ora weruh; lan krungu prakara-prakara kang kokrungu, nanging ora krungu’ [Matthew 13:16, 17]. Rahayu mripat kang weruh marang prakara-prakara kang katon ing taun 1843 lan 1844.

“Pesen punika sampun kaparingaken. Lan boten kenging wonten panundha ing ngripta malih pesen punika, awit pratandha-pratandha jaman sami kalampahan; pakaryan panutup kedah dipunrampungaken. Sawijining pakaryan ageng badhé kalampahan ing wekdal ingkang cekak. Satunggaling pesen badhé enggal kaparingaken miturut pitedahipun Gusti Allah, ingkang badhé ngrembaka dados panguwuh ingkang sora. Salajengipun Daniel badhé ngadeg wonten ing pandumanipun, kanggé maringi paseksinipun.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

William Miller katuntun déning para malaékat supaya mangertèni yèn “kang saben dina” iku sawijining pralambang Romawi kapis. Sister White kanthi langsung negesaké yèn piyambakipun leres ing pangertosan punika. Pangertosan punika, kang kawejangaké ana ing “papan-papan” sing kasebat ana ing “kitab” Habakuk, iku “kanggo wektu kang bakal teka.” Bukane segel saka “kitab” punika mratelakaké “anak-anak kang mbrontak lan goroh”. “Anak-anak” iku sawijining pralambang tumrap generasi pungkasan, mula “wektu kang bakal teka,” ing pethikan Yesaya punika kanthi mirunggan ditandhani minangka dina-dina pungkasaning paukuman panyelidikan.

Yésaya nyariosaken bilih “anak-anak goroh” badhé nampik pesen kenabian ingkang kaawakaken wonten ing “méja” ingkang kacathet wonten ing “kitab,” awit piyambakipun sami ngendika “marang para wong waskitha, Aja ndeleng; lan marang para nabi, Aja medhar wangsit bab prakara-prakara ingkang leres dhateng kita, aturana dhateng kita prakara-prakara ingkang alus, medharana pangapusan.” Ing taun 1863 Adventisme Laodikia wiwit lumampah ing satunggaling prosès ingkang saya ngrembaka kanggé netepi panyuwunanipun anak-anak goroh punika. Pakaryan punika kaawakaken déning Yésaya minangka panampikan dhateng dalan-dalan kuna saking dhasar-dhasar Millerit, awit piyambakipun sami ngendika, “Minggata saking dalan punika, nyimpanga saking margi punika, ndadèkna Sang Mahasuciipun Israel sirna saking ngarsa kita.” Margi ingkang dados dalan punika, inggih punika dalan-dalan kuna kagunganipun Yérémia.

Mangkéné pangandikané Pangéran: “Padha ngadega ana ing margi-margi, lan padha delengen, sarta nyuwuna bab dalan-dalan kuna, ing endi dalan kang becik iku, lan padha lumakua ana ing kono, temah kowé bakal nemu katentreman kanggo nyawamu.” Nanging wong-wong iku padha ngucap: “Aku padha ora gelem lumaku ana ing kono.” Yeremia 6:16.

Panampikané para “anak goroh” marang “dalan-dalan kuna” kagungané Yeremia iku minangka panampikan marang piwulang Bebenduning Wengi Tengah, yaiku panggonan ditemokaké “ayem tentrem”, kang uga dadi “ayeming tentrem lan kasegeran” sing ora gelem padha rungokaké ana ing Yesaya, lan uga minangka kasegeran saka piwulang udan pungkasan. Piwulang iku yaiku piwulang Bebenduning Wengi Tengah sing kaawakaké sajroning sajarahé para Millerit lan digambaraké ana ing “meja-meja” sing kasebut ana ing sawijining “buku.” Panampikané para anak goroh marang piwulang Bebenduning Wengi Tengah kaawakaké déning pepénginané supaya “Sang Mahasuci Israel sirna saka ing ngarepé” wong-wong mau. Wahyu kapisané Ellen White, sing temtu bakal dipigunakaké déning Alpha lan Omega kanggo makili wekasan, nandhesaké dalané wong-wong mursid, mènèhi pratandha pepadhang ana ing wiwitané, lan sapa Panjenengané kang nuntun “wong-wong wicaksana” nganti tekan pungkasaning dalan iku.

“Ing wiwitaning dalan ana pepadhang padhang sumorot dipasang ana ing wingkingé wong-wong mau, kang malaékat kandha marang aku yèn iku yaiku ‘sesambat ing tengah wengi.’ Pepadhang iki sumunar ing sadawaning dalan, lan maringi pepadhang tumrap sikilé, supaya wong-wong mau aja nganti kesandhung.

“Yèn wong-wong mau njaga mripaté tetep tumuju marang Gusti Yésus, sing ana pas ing sangarepé, nuntun wong-wong mau menyang kutha, wong-wong mau padha slamet. Nanging ora suwé sawatara wong dadi kesel, lan kandha yèn kutha kuwi isih adoh banget, lan wong-wong mau ngarep-arep yèn sadurungé iki wis mestiné mlebu ing kono. Banjur Gusti Yésus nguwataké wong-wong mau kanthi ngangkat astané tengen kang mulya, lan saka astané metu pepadhang kang nglayang ing sadhuwuré golongan advent, lan wong-wong mau padha surak, ‘Alleluia!’ Liyané kanthi sembrana nyélaki pepadhang ing mburiné wong-wong mau, lan kandha yèn dudu Gusti Allah kang wis nuntun wong-wong mau metu nganti adoh mangkono. Pepadhang ing mburiné wong-wong mau banjur mati, ninggalaké sikilé wong-wong mau ana ing pepeteng kang sampurna, lan wong-wong mau kesandhung lan kelangan pandeleng marang tenger mau lan marang Gusti Yésus, lan tiba saka dalam mudhun menyang jagad peteng lan ala ing sangisoré.”
Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Iku ana padhangé Pambengoking Tengah Wengi, ing wiwitan lan ing pungkasan. Iku Yesus (Sang Mahasucié Israèl) kang padha dikarepaké supaya ora ana manèh ana ing ngarepé wong-wong mau. Padhang saka lengen tengené Yesus kang mulya iku yaiku padhangé Pambengoking Tengah Wengi, kaya kang digambarake ana ing “tabel-tabel” kang kacathet ana ing “kitab”. Panolaké “anak-anak goroh” marang pesen Pambengoking Tengah Wengi saka Kristus, lan marang dalam kang kuduné padha lumakoni, ndadèkaké paukumané Allah tumiba marang wong-wong mau nalika padha tiba saka dalam iku. “Tembok dhuwur” kang ambruk dumadakan iku yaiku “tembok” pamisahan gréja lan nagara kang dirusak déning angger-angger Minggu kang bakal enggal teka. Paukuman iku rawuh “dumadakan sajroning sakedhap,” lan bakal dadi “kaya remuké wadhahé tukang grabah kang diremuk dadi pecahan-pecahan.” Iku yaiku paukuman kang magepokan karo mbalikké lambang satanis “kang saben dina” dadi kosok balèn, lan ngenali iku minangka lambang Kristus.

Temenan, panjenengan anggonira mbalèkaké samubarang dadi kosok balèn bakal dianggep kaya lempung ana ing tangané tukang grabah; awit apa patut karya mau matur bab Panjenengané kang yasa dheweke, Panjenengané ora yasa aku? utawa apa patut barang kang kabentuk iku matur bab Panjenengané kang mbentuk dheweke, Panjenengané ora nduwèni pangerten? Yesaya 29:16.

“Kurban saben dinane” iku bebener nubuatan kang ngiket dadi siji papat ayat ing Daniel rolas, kang mratelakake bedane antarane wong duraka lan wong wicaksana. “Kurban saben dinane” iku bebener kang disengiti dening wong-wong kang nampani kesasar kang banget ing 2 Tesalonika. “Kurban saben dinane” nggambarake pepenginane “anak-anak goroh” supaya Sang Mahasuci Israèl nyingkir saka dalane wong-wong mau. Lan paukumane wong-wong mau digambarake déning remuke piranti gaweyane tukang grabah, lan apa kang kari dadi gambaran bab kahanan kasirnanane para prawan bodho; amarga saka pecahan-pecahan piranti tukang grabah kang wis remuk lan isih kari ana ing kono, “ora bakal ketemu” “sapecahan kanggo njupuk geni saka pawon, utawa kanggo nimbakake banyu saka jugangan.”

Loro-loroné, “geni” lan “banyu” iku pralambang Roh Suci, kaya déné lenga ing pasemon bab sepuluh prawan. Nalika Panggilan Tengah Wengi dumadakan rawuh sajroning sakedheping mripat, kaya sing kelakon ing pasamuwan kémah ing Exeter ing sasi Agustus 1844, mesthi ora bakal bisa tumrap “anak-anak goroh” kanggo nemu lenga apa waé (banyu utawa geni). Wong-wong mau wis katimbangan supaya “bali” sawisé kuciwaning kang kapisan, kaya déné Yeremia, nanging wong-wong mau nampik.

Pangandikan Paduka kawuningan dening kawula, lan kawula dhahar; sarta pangandikan Paduka dados kabingahan lan kasukaning manah kawula: awit kawula katimbangan kanthi asma Paduka, dhuh Yehuwah, Allahing sakehing balad. Kawula boten lenggah wonten ing pakempalanipun para panyendha, ugi boten remen; kawula lenggah piyambakan amargi astanipun Paduka: awit Paduka sampun ngebaki kawula kanthi bebendu. Punapa sababipun kasangsaran kawula tanpa pedhot, lan tatuning kawula boten saged waras, ingkang boten purun dipun mari? Punapa Paduka badhe dados tumrap kawula kados wong goroh, lan kados toya ingkang sirna? Mila mekaten pangandikanipun Yehuwah, Manawi sira mratobat, Ingsun bakal mbalèkaké sira malih, lan sira bakal madeg wonten ing ngarsa-Ku: lan manawi sira misahaké barang ingkang aji saking ingkang nistha, sira bakal kados cangkem-Ku: padha muga bali marang sira; nanging sira aja bali marang wong-wong mau. Lan Ingsun bakal ndadosaké sira tumrap bangsa punika minangka témbok tembaga ingkang santosa: lan wong-wong mau bakal perang nglawan sira, nanging ora bakal ngalahaké sira: awit Ingsun nunggil karo sira kanggo nylametaké sira lan ngluwari sira, mangkono pangandikanipun Yehuwah. Lan Ingsun bakal ngluwari sira saking tangané wong ala, lan Ingsun bakal nebus sira saking tangané wong ingkang nggegirisi. Yeremia 15:16–21.

Yeremia nglambangaké wong-wong sing bali sawisé kuciwa kapisan. Yaiku wong-wong sing mlebu ing pakaryan misahaké “kang aji saka kang nistha,” supaya bisa “ngadeg ana ing ngarsané” Pangéran lan dadi “tutuk”-Né Pangéran. Wong-wong iku yaiku sing dilambangaké déning Daniel ing pasal sanga, minangka wong-wong sing mangertèni kaanané sing kasirnakaké, lan sawisé iku ndedonga pandongan Leviticus rong puluh enem. Wong-wong iku uga sing dilambangaké déning para juru-jaga Daniel, Yeremia, lan Habakkuk sing dipadakaké béda karo “anak-anak goroh.” “Anak-anak goroh” iku uga kasebut déning “Sang Mahasuci Israèl” nalika Panjenengané ngandika, “ing mratobat lan katentreman kowé bakal kaslametaké; ing meneng lan ing precaya bakal dumunung kakuwatanmu: nanging kowé padha ora gelem”.

Mutiara-mutiarané Miller iku ya bebener-bebener sing katuduhaké ing méja-méjané Habakkuk, kang makili ujianing piweling Panguwuh Tengah Wengi sing ngasilaké rong golongan wong kang ngabekti. Lambang pambrontakan sing kawedhar marang mutiara-mutiara iku yaiku “kang saben dinané.” Miller trep ing pangertèné bab “kang saben dinané,” nanging pangertèné winates déning sajarah kang dadi papan uripé, lan mutiara-mutiara sing biyèn biyasané dipasang ana ing méja ing tengah kamare iku saiki sumorot ping sapuluh luwih padhang tinimbang nalika Miller kapisan masangaké ana ing méjané. Saiki mutiara-mutiara iku ana ing sawijining kothak permata sing luwih gedhé, awit

kothak iku saiki makili ora mung Kitab Suci, kaya ing jamané Miller, nanging saiki makili loro-loroné, yaiku Kitab Suci lan Rohing Ramalan.

Kaloro seksi iki kang ngasilaké pepadhang pangujian ing dina-dina wekasan, lan kaloro seksi iki uga kang dadi palagan utama ing dina-dina wekasan. Miller nyumurupi peperangan iku, awit ing impèné padha njupuk peti pusakané (Kitab Suci), banjur nyuwék-nyuwéké. Yohanes, kang makili “wong-wong wicaksana” ing dina-dina wekasan, “ana ing pulo kang aran Patmos, marga saka pangandikané Allah, lan marga saka paseksèné Yesus Kristus.” Yohanes lagi dianiaya marga pracaya marang piwulang saka loro-loroné, yaiku Kitab Suci lan tulisan-tulisané Ellen White.

Ing artikel sabanjuré, kita bakal nerusaké pambudidaya marang kayektèn-kayektèn sing dipratélakaké déning wahyu bab Kali Ulai, kang kasingsingaké ing taun 1798.

“Kita ora duwe apa-apa sing kudu diwedeni tumrap mangsa ngarep, kajaba manawa kita lali marang dalan sing wis dituntun dening Gusti marang kita, lan marang piwulangé ana ing sajarah kita ing jaman kang wis kapungkur.” *Life Sketches*, 196.